

mu ve vedení. Já to taky vím! Je to – Mažňák! Pamatujete si na něj? Zápasili jsme spolu o Velké Vontství tenkrát v kostele svatého Jakuba! Jeho otec mi pak vytrhl z ruky hlavolam... A když potom zemřel na krysí žloutenku, Mažňák tvrdil a dodnes tvrdí, že je to hlavně tvoje vina, že spadl do té otevřené stoky. Že jsi zavinil jeho smrt. Proto tedy jeho hněv vůči tobě je přímo strašný a on usiluje o pomstu podle přísloví Oko za oko...“

„Znám to přísloví!“ řekl Mirek stísněně, když je Losna nechtěl celé dopovědět. „Musíme se mít všichni před Mažňákem na pozoru – a já tedy nejvíc, ačkoli za smrt jeho otce nemůžu. Proč se míchal do vašich věcí? Proč ti vytrhl tenkrát hlavolam z ruky a běžel s ním do podzemí kostela? Nikdy by se mu nestalo to, co se stalo, kdyby nechtěl získat hlavolam pro sebe. Opravdu, mám čisté svědomí, nemusím si ani trochu vyčítat neštěstí, které ho potkalo!“

Na chvíli se všichni odmlčeli a v těch několika vteřinách ticha sem dolehly čísi vzdálené hlasy.

„Jsou tady!“ zasykl Losna. „Slídilové! Rychle dovnitř! Držte se při zdi. Nic se vám nemůže stát, nespádnete do vody!“

Hlasy se blížily a na stínu, který vrhala zídka dolů na betonový břeh, narostly obrysy několika hlav. Hledající Vontové se dívali dolů do koryta Černé vody právě v těch místech, kde se před několika minutami Rychlé šípy spouštěly po provaze dolů.

Losna, který šel jako zkušený znalec podzemí Černé vody napřed, rozsvítil na několik vteřin baterku a propustil mezi prsty trochu její záře. Rychlé šípy si ověřily směr a postupovaly klidněji, jistěji kupředu.

„Nebojte se!“ šeptal Losna. „Znám to tady dost dobře. Zavedu vás do ulice Na Terásku – tam vedou z podzemí malé schůdky, vyjde se tam ven v opuštěném zákoutí pod mostem, živá noha tam nejde – a je to dost daleko odtud. Tam už na vás určitě nebudou číhat!“

